

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1643/2021
30.09.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Споменке Зарић, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца „Chemmax“ ДОО Бачка Паланка, кога заступа пуномоћник Угљеша Жарковић, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Новом Саду и „Цуби напредак“ ДОО Бачка Паланка у ликвидацији, кога заступа пуномоћник Миливоје Степанов, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1748/20 од 15.10.2020. године, у седници већа од 30.09.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1748/20 од 15.10.2020. године, као изузетно дозвољеној.

УКИДА СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 1748/20 од 15.10.2020. године, па се предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бачкој Паланци П 214/19 од 11.03.2020. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је одржајем стекао право својине на непокретности која је уписана у лист непокретности број .. КО ... под парцелом број .., остало вештачки створено неплодно земљиште у површини од 3 ара 00 м² у ..., улица ... и под парцелом број .. земљиште уз зграду – објекат у површини од 2 ара 20м² у ... на потесу „АА“ власништво тужене Републике Србије у целости са правом коришћења туженог „Цуби напредак“ у ликвидацији што су тужени дужни признати и трпети да се без њиховог посебног питања и одобрења изврши пренос права власништва у земљишним књигама Службе за катастар непокретности Бачка Паланка са тужене Републике Србије у корист тужиоца у целости као и брисање права коришћења уписаног у корист туженог „Цуби напредак“ у ликвидацији. Обавезан је тужилац да туженој Републици Србији накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде, а одбијен је део захтева тужене Републике Србије за накнаду трошкова поступка преко досуђених, а до тражених 13.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1748/20 од 15.10.2020. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда, а одбијен је и захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, а због потребе да се размотре правна питања од општег интереса и правна питања у интересу равноправности грађана, као и да се уједначи судска пракса и да нову тумачење права.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије на основу чл. 404. и 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20) Врховни касациони суд је нашао да су испуњени законски услови да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној и да је иста основана.

Одредбом члана 404. ЗПП је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права. О дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет спора у конкретном случају је захтев тужиоца да се утврди његово право својине не непокретностима које су описане у изреци првостепене пресуде по основу одржаја. У односу на тако постављен тужбени захтев првостепени суд је исти одбио нашавши да тужилац није савестан држалац, док је другостепени суд потврдио првостепену пресуду али из других разлога, односно сматрајући да не постоји правни интерес тужиоца за вођење ове парнице јер постоји други правни основ за упис његовог права, а осим тога и да нема довољно протекла времена да би се стекло право својине путем одржаја јер се код одржаја време правног претходника тужиоца у одржај не урачунава.

Овакав став другостепеног суда није у складу са материјалним правом па самим тим ни са устаљеном праксом која постоји у Врховном касационом суду када се ради о овој врсти спорова због чега је и одлучено као у ставу првом изреке овог решења.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 06.05.2011. године између „Џуби напредак“ ДОО Бачка Паланка као продавца и овде тужиоца као купца закључен је уговор о продаји непокретности, поред осталих, и парцела .., кућа и двориште и .. двориште. Уговор је оверен у Основном суду у Новом Саду, Судска јединица Бачка Паланка 06.05.2011. године под Ов 1 ../2011. Предметне парцеле се у катастру непокретности воде као градско грађевинско земљиште облик својине државна у целини са правом коришћења туженог „Џуби напредак“ у ликвидацији. Код наведеног чињеничног стања нижестепени судови су донели одлуке као што је наведено.

Суштина става првостепеног суда је у томе да је тужилац уговором о купопродаји који је закључио са туженим „Џуби напредак“ ДОО Бачка Паланка навео да је предмет купопродаје право власништва што није тачно с обзиром да је продавац у конкретном случају имао само право коришћења, а да је право власништва на земљишту било у корист државе. Отуда се ради о неистинитом податку који је наведен у уговору што купца чини несавесним, а самим тим и као несавестан држалац не може стећи право својине по основу одржаја. Међутим, другостепени суд не прихвата овакав став првостепеног суда већ налази да тужилац нема правни интерес за подношење тужбе јер се на основу уговора може укњижити у јавним књигама.

Овакав став другостепеног суда се не може прихватити код чињенице коју је утврдио првостепени суд да је тужилац, иако је у уговору навео да купује право својине, те да тиме стиче право власништва на спорним непокретностима, у суштини

купио само право коришћења које је имао његов продавац и који му отуда није могао пренети право својине као апсолутно право јер га исти није ни имао. Самим тим, тужилац се на основу наведеног уговора у коме држава Србија као титулар права својине на земљишту није била уговорна страна, код Службе за катастар непокретности не може укњижити као титулар права власништва на земљишту из разлога тзв. континуитета права у јавним књигама. Поред тога, неприхватљив је став другостепеног суда да се у време одржаја не урачунава време правног претходника јер се то по правилу врши. Наравно да суд може и мора да цени питање савесности једног и другог титулара, али је неприхватљив унапред изнет став да се време правног претходника не урачунава у време одржаја, а што основано ревизије истиче.

С обзиром да је другостепени суд у односу на спорно питање – услова за стицање права својине одржајем, у односу на првостепени суд имао другачији правни став, то је изостала оцена жалбених навода од стране другостепеног суда, а који се односе на савесност тужиоца, па је због тога овај суд укинуо другостепену одлуку и предмет вратио том суду на поновно одлучивање, све на основу члана 416. став 2. ЗПП.

У поновном поступку другостепени суд ће имати у виду све што је наведено у овој одлуци, па ће донети на закону засновану одлуку.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић